

Acteur en theatermaker Neal Leemput schrijft rollen waarin hij zich zelf comfortabel voelt

‘Wat is dat: mannelijk of vrouwelijk?’

Queer arts zijn in opmars. Acteur en theatermaker Neal Leemput exploreert al jaren het rijkgeschakeerde gebied rond gender en seksuele identiteit. ‘Dat genereert meer vrijheid, maar ook meer spanning. Plots kan alles op scène!’

FILIP TIELENS

‘Theater en film zijn heel binair’, zegt Neal Leemput (27). ‘Rollen zijn ofwel voor mannen ofwel voor vrouwen. Toen ik afstudeerde aan het Conservatorium, was ik vaak bang om audities te doen. Ik vreesde dat ik afgewezen zou worden voor een rol omdat ik homo of te vrouwelijk was. Je moet weten: de casting calls die je als 22-jarige krijgt, zijn meestal voor *bad boys*. Alleszins nooit voor rollen waarbij ik me comfortabel voelde. Daarom ben ik mijn eigen voorstellingen gaan maken. Zo kan ik zelf kiezen hoe genderfluïde mijn personages zijn.’

Dat is opnieuw het geval in *The good people*, zijn productie die deze week in première gaat op het Villanova-festival in Antwerpen. Het is een volgende stap in Leemput's onderzoek over niet-(hetero)normatieve lichaamsbeelden op het podium. In de Duitse film- en theatermaker Rainer Werner Fassbinder vond hij een verwante ziel. ‘Homoseksuelen en transgenders komen in bijna al zijn films en stukken voor. Toch staan ze niet centraal en worden ze zelden geproblematiseerd, zoals bijvoorbeeld wel het geval is in recente films als *Call me by your name* en *God's own country*. Voor *The good people* heb ik me geïnspireerd op Fassbinder's film *Fox and his friends* uit 1975. Die gaat over de link tussen geld en liefde: twee mannen beginnen een drieboeks-verhouding met een rijke jongen en denken zo een win-winsituatie te bereiken. Dat Fassbinder het verhaal situeert in een homocontext, is haast bijkomstig.’

Of toch niet helemaal, want de cineast levert in die film ook kritiek op het materialisme van een segment in de homogemeenschap. ‘Hij kaart aan dat *gay liberation* over het doorbreken van hokjes moet gaan, maar dat *gay culture* ook een eigen hokje creëert. In dit geval: homo's met een verfynde en dure smaak.’ Klinkt herkenbaar blijkbaar, want Leemput moet lachen. ‘Ik ben zelf ook een snob, ja. Ik heb bijna alleen

‘In mijn werk creëer ik geen vrouwelijke of mannelijke rollen. Ik creëer gewoon personages’

Neal Leemput: ‘Toen Di Rupo premier werd, zag ik dat als een troost: je kunt homoseksueel en succesvol zijn.’ © Fred Debrock

maar homovrienden, en dan beland je al snel in eenzelfde microkosmos, namelijk die van de ‘elitaire intellectuele homoseksueel’. Mijn vrienden en ik houden allemaal van mooie appartementen met strak design, drinken graag de betere wijnen en bewaren onze dure T-shirts in veel te hippe Scandinavische meubels.’

Voetballen

Maar onder die blinkende buitenkant gaat bij veel homo's vaak een tragische eenzaamheid schuil. Het is een rode draad in alle stukken van Leemput: de extravagante man die geobsedeerd is door macht en geld, maar in se hunkert naar liefde. ‘Toen Di Rupo premier van ons land werd, zag ik dat bijna als een troost. Als in: kijk, je kan ook succesvol zijn als homoseksueel. Ik heb lang gewoesteld met mijn gaardheid en genderidentiteit, ook al ben ik uit de kast sinds mijn veertiende en zijn al mijn vrienden *out and proud*. En toch voelde ik me nooit helemaal op mijn plaats in deze wereld.’

In februari schreef Leemput in *Enact* een opgemerkt opiniestuk over zijn moeilijke jeugd in een klein dorp en zijn outing als non-binair persoon. ‘Ondertussen zie ik genderfluïditeit als een schaal met verschillende kleuren tussen mannelijkheid en vrouwelijkheid. Het binair vind ik heel beper-

kend. In mijn kindertijd heb ik het genoeg gehoord: jongens zijn stoer, gaan voetballen en zijn niet bang. Terwijl ik bang was van zowat alles en meteen pijn had. Het is kostbare tijd die je als mens verliest wanneer je voortdurend bezig moet zijn met dat soort culturele afspraken die er totaal niet toe doen. Vroeger was ik me overdreven bewust van mijn lichaam, maar nu kan het me niet langer schelen of ik een vrouwelijke beweging maak. Want wat is dat: mannelijk of vrouwelijk? Ik vind het verschil daartussen irrelevant.’

Door dat opiniestuk te schrijven en voorstellingen te maken met queer lichamen op scène, waaronder dat van zichzelf, voelt Leemput zich nu veel comfortabeler. ‘Ik zit beter in mijn vel. Omdat ik al die onzekerheden niet langer meeslee, heb ik nu pas het gevoel dat ik écht kan beginnen als acteur. In mijn eigen stukken wil ik me ook niet langer bezighouden met mannelijke of vrouwelijke rollen. Ik creëer gewoon personages die allerlei verhoudingen met elkaar aangaan. Dat genereert meer vrijheid, maar ook meer spanning. Plots kan alles op scène!’

‘The good people’ van Neal Leemput: op 1 en 2 mei op Villanova-festival in De Studio in Antwerpen.